

Ota Pavel

český prozaik a novinář

* 2. 7. 1930 Praha, + 31. 3. 1973 tamtéž

Prózy Oty Pavla patří k trvalým, a vzhledem k dobové mizérii i výjimečným hodnotám české literatury, jež mohly být na začátku 70. let vydány (byť s cenzurními zásahy) i v oficiálních nakladatelstvích.

Pavel, vlastním jménem Otto Popper, byl zprvu sportovní redaktor, debutoval jako autor doprovodného textu ve fotografické publikaci V. Heckela Hory a lidé (1964), ale známým se stal až po vydání dvou sportovních knih, kde se mísí beletristická fikce se sportovní reportáží, Dukla mezi mrakodrapy (1964) a Plná bedna šampaňského (1967). Na tento druh literatury navázal pak v roce 1974 "sportovní bajkou" Pohádka o Raškovi.

Nejcennější jsou však Pavlovy prózy autobiografického charakteru, vydané v souborech Smrt krásných srnců (1971) a Jak jsem potkal ryby (1974). Autor se v nich vrátil do světa svého dětství, do jakoby idylickou clonou zamlženého stavu čistoty a prvotní svěžesti. Vzpomíná zde průzračným jazykem na svého otce, svérázného židovského obchodníka Leo Poppera, na chvíle strávené v kruhu rodiny na venkově u Berounky na chalupě rázovitého převozníka Proška. V druhém souboru je zvýrazněno téma přírody, koloběhu života a smrti i záblesků duševní choroby, se kterou O. Pavel bojoval od roku 1964.

Typické je, že dvě povídky situované do 50. let a líčící otcovu deziluzi z komunismu (Běh Prahou a Prase nebude) cenzura do souboru nepustila a kolovaly po 20 let pouze v opisech. Ve své celistvosti vyšly Pavlovy prózy až v knize Zlatí úhoři (1991).

Pavlovy prózy byly i zfilmovány pod názvy Zlatí úhoři v hlavní roli s V. Menšíkem a Smrt krásných srnců s Karlem Heřmánkem a jejich uvedení na televizní obrazovku představovalo před rokem 1989 jeden z mála skutečných zážitků.

Zdroj: <http://www.libri.cz/databaze/kalendarium/>